

Mohai V. Lajos

Tudom, egyszer elröppennek

Nemes Nagy Ágnes-hommage

A madarak, a madarak,
tudom, egymásnak zenélnek,
ahogy egymást megszólítják,
gyönyörük abban föléd.

A madarak, a madarak,
az ablakrésen benéznek,
tudom, nem rám kíváncsiak,
hanem csak tovább zenélnek.

A madarak, a madarak,
a kertben karéjban állnak,
tudom, egyszer elröppennek,
elröppennek, s messze szállnak.

A körték kis gömbje

Körték a fűben, ernyedt sötétben,
fonnyadt-lehulltan az avarban szét.
Messzi szél hozza húros zenéjét,
hogy megtöltse az évszak hidegét.
Fonnyadt-lehulltan, ernyedt sötétben
körték kis gömbje szerte-szanaszét.

MOHAI V. LAJOS (1956) József Attila-díjas költő, író, irodalomtörténész. Legutóbbi könyve: *Szótlán kórus* (versek, Budapest, 2022).

Falusi házak

Csontig kihúlnak:
falusi házak,
fáznak magukban
hidegben állnak.

Egyedül szélben,
mellmagas hóban,
négy mézsfehér fal
túr megadóan

*kék hajnalon
csörgő jeget,
széltől hangos
ereszeket,
hörgő kéményt,
száraz eget,
fémes fényű
hó-felleget.*

Fáznak magukban
hidegben állnak,
csontig kihültek:
falusi házak.

A házsor

A házsor szegélye a járda köve,
az esőcsatorna szegélye az ég,
a zsindelek púpján felhők ülnek,
és a szélkakast forgatja a szél.